

*Снежана Ристић Роксандић — Истина је негде
између*

Copyright © 2021 Снежана Ристић Роксандић
Copyright © 2021 за Србију Талија Издаваштво

Ова публикација се у целини или у деловима не сме умножавати, прештамповати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора или издавача, нити може бити на било који други начин или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама Закона о ауторским правима.

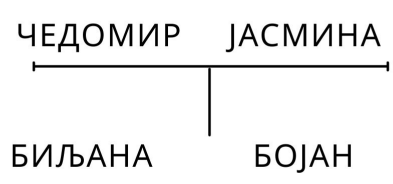
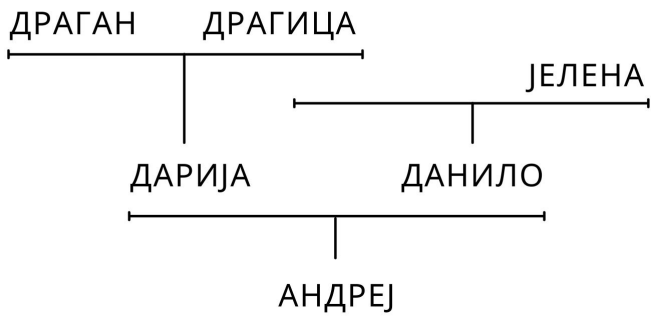
www.talijaizdavastvo.rs

Снежана Ристић Роксандић

ИСТИНА ЈЕ НЕГДЕ
ИЗМЕЂУ

Талија Издаваштво

Ниш — Шабац, 2021

Дарија

Зовем се Дарија. Мајка ми је одувек говорила да је њена жеља била да се зовем Дијана. Можда би се тако звала сестра да је имам. Али немам је. Немам ни брата. То ми је једини хендикеп који вучем из детињства. Била сам љубоморна на другарице које не одрастају саме. Тата говори да је мама желела да будем јединица. Мама каже да није била Божија воља... Срећом, када сам имала осам година, у наш крај се са родитељима доселила Биљана. Добила је брата неколико година касније, тачније, када смо кренуле у пети разред. Увек сам се шалила са њом да ће мрзети свој рођендан због почетка школе. Бојан је од нас млађи једанаест година. Увек нам је сметао када смо училе, одлазиле да шетамо, када смо касније излазиле... Више месеци нас је прислушкивао када смо тек уписале средњу школу, па је бивао адекватно награђен за то од моје или њене мајке. За разлику од Биљане, Бојан нема истанчан осећај за правду. Склон је лажима и ситним преварама. Знао да га родитељи, Јасмина и Чедомир, нису томе учили. Али сви знамо да човека обликује и друштво, не само породица. Биља због њега брине превише. Мада, она је таква, просто брине о свима. Моја мајка,

Драгица, увек је говорила да треба много да учим од ње. „Даро (а добро је знала колико мрзим када ме тако зове), видиш како Биља мисли о свему. Ти не мариш уопште за оца и мене.“ Тата, за разлику од ње, није вршио такав притисак. Веровао је да нећу никада урадити нешто чиме бих га обрукала. Заправо, он заступа теорију да човек може осрамотити себе самог и никога више. На родитељске састанке сам увек њега слала. Мајка би, и поред свог мог труда и добрих оцена, нашла некакву примедбу. Зато сам ја избегавала да причам са њом о свему. Увек сам тражила утеху у очевом погледу. Јасно је и да девојчице јесу „татине принцезе“.

Одмах сам почела да причам о другима, ваљда нам је свима тако лакше. Ако треба да се опишем у три речи, то ће ићи мало теже. Делом зато што сам неодлучна, а делом што ни себи некад нисам јасна. За почетак, рећи ћу да не волим лажи и пренемагање. Искреност је саставни део сваког односа, а добра воља мора бити навика сваког човека. То је најважнија лекција коју сам савладала до своје тридесет друге године. По занимању сам инжењер информacionих технологија, али обављам посао рачуновође у једној великој фирми. Живим са супругом Данилом и сином Андрејем (обзиром да је почетно слово имена чланова моје породице Д, желела сам да се ланац прекине, са чиме се и наш кум сложио). Моји родитељи, али и мајка мог мужа живе у близини, што нама савршено одговара јер они могу и желе да причувају унука. Он је живахно дете. Као и сваки четворогодишњак, има прилично незгодне моменте, али реагује на опомене. Такав је и у вртићу и код куће. Данило каже

да личи на њега, што мени не смета јер сам сама бирала оца својој деци. Да га нисам сматрала поузданим, занимљивим и сналажљивим, не бих се ни удала за њега, једноставно је. Знамо се од првог разреда основне школе. Ишли смо у исто одељење, али како нисмо уписали исту средњу школу, нисмо остали у блиском контакту. Среда сам га у једној фирми, када сам била у потрази за послом, па отишла да однесем своју биографију. Испоставило се да је требало њему да се јавим. Нисам сигурна да ли сам тог момента осетила олакшање што некога познајем (требало је угушити трему) или су се одмах јавила нека нежна осећања. Углавном, наша веза је имала пријатељску основу, а на њој се данас заснива и наш брак. Данило је неко без кога мој живот не би био тако савршен. Ипак, једну ствар му нисам никада опростила...

Биљана

Можете ме звати и Слобода. То је име које би савршено сажело моју личност. Ја заиста верујем да име одреди личност човеку. Једину недоумицу имам када је мој брат у питању. Да ли Бојан заиста означава борца или ратника или је име изведено од основе „бојати се“. Он јесте борац за лична права, али је и страшљивац. Лаже девојке, вара их и на крају оставља. Жао ми је свих оних девојчица које су прошле кроз нашу кућу. Већини нисам стигла ни име да запамтим. Не могу да га разумем, уз сав труд. Наши родитељи су одувек имали брак какав јесу, али не могу рећи да је баш растао у дисфункционалној породици. Мајка ћути, отац се не меша, а од мене бежи јер радим све насупротив њима.

— Имаш сестру, говорим му често. — Како би теби било да мени неко ради тако нешто?

— О чему ти причаш? Па ти ниси изашла са неким мушкарцем има добрих десет година.

Нема баш десет, али има три. Ако не рачунам „случајне“ сусрете са Даниловим колегама са посла. Знам да њих организује Дарија. Са њом сам одрасла, познаје ме одлично, али не знам зашто има потребу да ме „удоми“ по сваку цену. Свесна

сам да је време да пронађем некога са киме ћу провести живот, слушавам то скоро сваки дан. Али не може на силу, не иде тако. Сећам се Луке, са њим сам излазила на почетку студија — диван младић, неискварен, симпатичан, али просто није имао оно нешто. То се осети на почетку, или се не осети уопште. Нема ту неке мудрости.

— Не причај глупости — говори ми Дарија. — Види мене и Данила. Он за мене никад није постојао раније.

— Били сте деца, а касније га ниси ни виђала. Не можеш то поредити.

Е, онда обично крене прича — Данило је, иначе, био у дугогодишњој вези са најбољом другарицом моје рођаке. Били су верени неколико недеља, а Дарија то никада није преболела. Чини ми се да се ниједном нису посвађали, а да се не дотакне ње. Не бих то пред њим никада рекла, али кога још брига за оно што је било пре толико година?! После свадбе смо сазнале да је бурме за њихово венчање купио тако што је продао злато које му је бивша вереница вратила и додао још нешто новца. Готово да је доживела нервни слом, а прича о разводу се покретала месецима после тога. Бурму више никада није носила, а верујем и да неће.

— Није могао бацити то злато — говоре јој и Драгица и Јасмина, наше мајке.

— Могао је да поклони својој мами — брани се она. — Нећу да носим туђе отпатке — изобличи јој се лице од беса, па морамо сви да ћутимо.

Ја мислим да је требало да то превазиђе, нарочито после рођења Андреја.

Данило

Отац, син и супруг... Не, не, супруг, па тек онда ово друго. Већ видим да не бих спавао ноћас кад би моја женица чула да маму помињем прву. Човек је улога коју обавља и оне се смењују. Одувек сам био добар син. Мајка је поносна, а и тата је, негде горе. Погинуо је када сам имао седамнаест. Живот му је узео пијани возач камиона. Осећам бес који, како време пролази, мало слаби. Када човек на такав начин изгуби драгу особу, туга је секундарно осећање. Примарно се јави потреба да се задовољи правда. Дуто сам желео да му лично пресудим. Некада мислим да је лакше породици која остане без болесног члана. Мама каже да човек ни тада није спреман за одлазак најближег, али бар зна да постоји могућност. Овако се деси неочекивано и сломи на милион комадића. Отац је волео да вози бицикл, али никада нисам сазнао куда је кренуо ван града. Можда се то не би десило да је отишао колима. Али ко може знати може ли се тако нешто спречити...

Са Милицом сам се забављао пет година, а били смо верени три недеље. Вратила ми је прстен „јер није била спремна“. Шест месеци касније се уда-

ла за неког Швеђанина. Срео сам је пре неколико дана; нема више оне природне лепоте, делује као да је од пластике. Мислим да је била тужна. Или сам желео да буде. Погледала је Андреја, а ја сам јој, кад смо се готово сударили, климнуо главом. Дарија није приметила промену у мом понашању, што значи да се ипак нисам потресао. Не умем ја да кријем емоције, оне су увек на извол'те. Као да је осетила да је ова близу, жена ме је истог дана псовала због бурме. Питала је фризерка зашто не носи...

— Зар треба да кажем да сам добила половну бурму? У земљу бих пропала од стида.

— Нисам желео да се тако осећаш — кажем насупрот оном — жено, разведи се; мука ми је да ми дробиш о томе свако мало.

Нисам јој дао исти прстен, а бурму претходно нисам ни купио. Тачка. Ортак из златаре ми је прихватио злато као ново јер није ни ношено, а нове комаде би ми дао кад ми затреба. Прстен за Дарију сам бирао пажљиво. Биља ми је помогла. Она је дивна девојка. Реална је. Само је мало чудна. Упознао сам је са скоро свим ортацима. Ниједан јој не одговара. Некад се запитам у чему је проблем са њом. Не може јој живот проћи тако што ће контролисати Бојана, водити Јасмину и Чедомира на прегледе и понекад бринути о Андреју. Ваљда зна шта ради са својим животом.

— Уморна сам — каже често.

— Не мешај хронични умор и дугогодишње незадовољство — имам потребу да јој кажем.

Дарија

Имала сам и ја везе. Неке дуже, неке краће. Али сам се ослободила прошлости пре него сам се удала. Све поклоне сам проследила, а фотографије уништила. Зато ме и боли та бурма. Нећу је ставити више никада. Осећам се као да сам добила половну ствар. Тај новац је био намењен за њу. Не може ме нико убедити да заборавим. Не могу, не желим и нећу.

— Имаш верног мужа, знаш ли шта неке жене доживе у браку?

Мама смирује ситуацију као и увек, а тата ме разуме. Баш зато што поштује моја осећања, тај бол је све мањи. Осећај се појача када она дође на одмор из Шведске или када је сретнемо. Да га она није оставила, он сада не би био мој. Ипак, лакше бих поднела да је он оставио њу.

Бојан

У овој кући се данима драми око једне најобичније бурме! Ја то не могу да слушам више. Оном Данилу треба неко да дâ орден. Чуј, купио њој, па купио... Ако ћеш да носиш — носи! Ако нећеш — не мораш! Или ћути, или се разведи. Не бих ја то трпео. Ја сам једном само помислио да треба да се вежем, али осетила вештица... Чим сам приметрио да затеже — ма здраво! Треба да ме исцрпљује енергетски вампир... А она Дарија је прави пример џангризала. Ја не знам како Биљана може да се дружи са њом уопште. Њих две су тако различите. Ипак, обе су глупе довољно да верују да Данило не вара Дару (баш, баш волим да је тако зовем). Видео сам га два пута са оном Мињом и наравно, окренуо главу као да га никад у животу нисам упознао. То се зове мушка солидарност. Када смувам његову рођаку Марију, чик да видим да ми нешто каже... Пре ње да видим шта ћу са Дуњом; док се не венча, могла је да посвети и мени мало пажње. Шта ћу, такав сам... Док не пристане, свака је центар мог света. Да поједем нешто што је Јаца спремила, па правац у град, можда свратим и до факса.